

Sygn. akt III AUa 606/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2016 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Daria Stanek
Sędziowie:	SA Grażyna Czyżak SO del. Joanna Siupka-Mróż (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sądowy Wioletta Blach

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2016 r. w Gdańsku

sprawy Z. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Z. P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Słupsku V Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 18 lutego 2016 r., sygn. akt V U 971/15

oddala apelację.

SSA Grażyna Czyżak SSA Daria Stanek SSO del. Joanna Siupka-Mróż

Sygn..akt III AUa 606/16

UZASADNIENIE

Ubezpieczony Z. P. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. z dnia 16.10.2015 r., znak (...), odmawiającej mu prawa do emerytury.

Domagał się zmiany zaskarżonej decyzji poprzez przyznanie prawa do emerytury podnosząc, że legitymuje się zarówno wymaganym stażem ogólnym 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych, jak również 15 letnim okresem pracy w warunkach szczególnych.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. wniósł o oddalenie odwołania oraz zasądzenie od ubezpieczonego na rzecz organu rentowego kosztów zastępstwa prawnego według norm przepisanych podnosząc, iż ubezpieczony

nie wykazał na 01.01.1999r. wymaganego stażu ogólnego, jak również nie wykazał wymaganego okresu pracy w warunkach szczególnych w wymiarze 15 lat.

Sąd Okręgowy w Słupsku wyrokiem z dnia 18 lutego 2016 r. oddalił odwołanie Z. P. nie obciążając ubezpieczonego kosztami procesu. Podstawą tak wydanego orzeczenia były następujące ustalenia i rozważania.

Ubezpieczony Z. P. urodzony (...), w dniu 20.08.2015 r. złożył wniosek o emeryturę. Nie jest członkiem OFE. Wykazał według stanu na dzień 01.01.1999r. okres składkowy, nieskładkowy - w wymiarze 23 lata, 2 miesiące i 20 dni, w tym 4 lata, 2 miesiące i 9 dni okresów pracy w warunkach szczególnych. Zaskarżoną decyzją z dnia 16.10.2015r. odmówiono ubezpieczonemu prawa do emerytury z uwagi na niewykazanie 25 letniego i 15 letniego okresu pracy w warunkach szczególnych.

W dniu 03.09.1971 r. ubezpieczony ukończył 16 rok życia. Po ukończeniu szkoły podstawowej podjął naukę w (...) Szkole (...) w W.. W okresie od 03.09.1971 r do 16.06.1975 r. ubezpieczony, po zakończeniu nauki w szkole, pracował w gospodarstwie rolnym rodziców E. i B. P., którzy w okresie od 17.12.1962 r. do 22.10.1993 r. byli właścicielami gospodarstwa rolnego o powierzchni 21,20 położonego w (...).

W okresie od 05.08.1978 r. do 28.02.1982 r. ubezpieczony pracował w Kombinacie Budownictwa (...), a od 01.03.1982 r. do 30.11.1982 r. pracował w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym w L.. Początkowo pracował jako kierowca samochodu ciężarowego, którym rozwodził beton, następnie przeszedł na stanowisko operatora żurawia wieżowego. Praca ubezpieczonego od 05.08.1978 r. do 28.02.1982 r. oraz od 01.03.1982 r. do 30.11.1982 r. była pracą w warunkach szczególnych (4 lata , 3 miesiące, 29 dni). W okresie od 30.10.1985 r. do 28.02.1993 r. ubezpieczony pracował na podstawie umowy agencyjnej, w charakterze agenta stacji benzynowej nr (...) w L. M., zawartej pomiędzy Centralą (...) w S., której następcą prawnym od 07.09.1999 r. jest (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w P.. W okresie obowiązywania tej umowy ubezpieczony, jako agent, otrzymywał wynagrodzenie prowizyjne uzależnione od obrotu. Nie było wypłacane mu wynagrodzenie za godziny nadliczbowe. W ramach tej umowy ubezpieczony wraz z innymi zatrudnionymi na takich samych zasadach agentami zobowiązał się do sprzedaży towarów oraz do wykonywania innych obowiązków na rachunek i w imieniu Centrali (...) w S.. Agenci przyjęli wspólną odpowiedzialność materialną. E. K. i A. Z. pracowali z ubezpieczonym na stacji benzynowej nr. (...) w L. M. także w oparciu o umowę agencyjną. Cała obsługa stacji benzynowej pracowała w oparciu umowy agencyjne.

Kwestią wymagającą rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie było ustalenie uprawnień ubezpieczonego do wcześniejszej emerytury z tytułu wykonywania pracy w szczególnych warunkach, na podstawie art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2015 r., poz. 748) oraz przepisów Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 , poz. 43 ze zm.). W ocenie Sądu ubezpieczony nie spełnił przesłanek, o których mowa w art. 184 ustawy.

Przede wszystkim zauważyć należy, że organ rentowy odmawiając ubezpieczonemu prawa do emerytury podnosił, że do dnia wejścia w życie ustawy, tj. do 1.01.1999 r. ubezpieczony nie posiadał wymaganych 25 lat okresów składkowych i nieskładkowych wskazując, że udowodnił jedynie 23 lata 2 miesiące i 9 dni takich okresów.

Wbrew twierdzeniom organu rentowemu ,w ocenie Sądu, ubezpieczony spełnił warunek posiadania 25 letniego okresu składkowego i nieskładkowego. Należało bowiem do okresu uwzględnionego przez ZUS uwzględnić nadto okres od 03.09.1971 r do 16.06.1975 r., kiedy ubezpieczony po zakończeniu nauki w szkole, każdego dnia pracował w gospodarstwie rolnym rodziców E. i B. P.. Możliwość zaliczenia powyższego okresu wynika z treści art. 10 ustawy emerytalnej.

Sporną była również kwestia wykonywania przez ubezpieczonego pracy w warunkach szczególnych i szczególnym charakterze. w okresie od 05.08.1978 r. do 28.02.1982 r. podczas pracy w Kombinacie Budownictwa (...) oraz od 01.03.1982 r. do 30.11.1982 r. to jest w sumie 4 lata , 3 miesiące i 27 dni -podczas zatrudnienia w (...) Przedsiębiorstwie Budowlanym w L. ubezpieczony wykonywał pracę w warunkach szczególnych . Łączny okres pracy wykonywanej w

szczególnych warunkach i charakterze w powyższych zakładach wynosi 4 lata , 3 miesiące, 29 dni , a wraz z okresem uwzględnionym przez organ rentowy wynosi 8 lat, 6 miesięcy i 8 dni zamiast wymaganych 15 lat -jest niewystarczający do przyznania Z. P. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym.

Do okresu pracy w warunkach szczególnych nie można było ubezpieczonemu uwzględnić okresu pracy od 30.10.1985 r. do 28.02.1993 r. na rzecz Centrali (...) w S. na podstawie umowy agencyjnej.

Powołane rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. dotyczy wyłącznie pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, czyli osób pozostających w stosunku pracy przy czym zatrudnienie oznacza wykonywanie pracy w ramach stosunku pracy, a nie umów cywilnoprawnych, a taką właśnie jest umowa agencyjna.

Wykonywanie czynności na podstawie umowy cywilnoprawnej umowy agencyjnej nie jest zatrudnieniem w ramach stosunku pracy stąd też okres takiej działalności , mimo, że objęty ubezpieczeniem , nie jest wliczany do okresu pracy w szczególnych warunkach (tak wyrok SN z dnia 12.02.2004 r. sygn. II UK 246/03).

W związku z powyższym stwierdzić należy, iż Z. P. nie spełnia wszystkich warunków koniecznych do przyznania mu emerytury na warunkach określonych w art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, bowiem w dniu wejścia w życie przepisów ustawy nie osiągnął wymaganego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W tym stanie rzeczy Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. odwołanie podlegało oddaleniu, o czym orzeczono jak w punkcie I sentencji.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 102 kpc z uwagi na sytuację finansową ubezpieczonego, o czym orzeczono jak w punkcie II sentencji.

Apelację od wyroku z dnia 18 lutego 2016 r. złożył ubezpieczony Z. P.. Wniósł o:

- rozpatrzenie i dopuszczenie Świadcstwa nr 59/85 wykonywania pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze,
- uznanie lat pracy od 30.10.1985 do 28.02.1993 w Centrali (...) w S. jako pracy w warunkach szkodliwych.

Pracował na (...) jako agent-sprzedawca (tak było nazywane przez O. (...) S. stanowisko obsługi dystrybutorów paliw). Do jego obowiązków należała w szczególności dystrybucja paliw ołowianych, bo w latach osiemdziesiątych tylko takie paliwo na rynku występowało, jak również napełnianie butli gazowych.

Bezpośredni kontakt z paliwem płynnym negatywnie wpływał na stan zdrowia, zagrażała choroba zwana ołowicą, wobec czego otrzymywali od pracodawcy O. (...) S. deputat dzienny w postaci jednego litra mleka i dwóch jaj, otrzymywali odzież ochronną, środki czystości, jak również korzystali z pracowniczego funduszu socjalnego w postaci: wczasy pod gruszą i paczki świąteczne dla dzieci.

O. (...) S. odprowadzała za ubezpieczonego jako pracownika składki do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, które obowiązywały w tamtych latach.

Obecnie odwołujący osiągnął wiek 60 lat, który umożliwia mu przejście na wcześniejszą emeryturę. Twierdzi się, że praca przy bezpośrednim kontakcie z paliwem jako agent-sprzedawca nie kwalifikuje się jako praca w warunkach szkodliwych, to po co wydano mu „Świadcstwo nr.59/85 wykonywanie pracy w warunkach szkodliwych lub w szczególnym charakterze", które określa charakter pracy ściśle wg wykazu, działu i pozycji rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1983-02-Q7 DzJJ.nr 8 poz,43/ na stanowisku: agenta stacji paliw wymienionym w wykazie A dziale IV poz.19 pkt.11 wykazu stanowiącego załącznik nr.1 do Zarządzenia Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego nr 19.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje :

Wywody zawarte w apelacji są niezasadne.

Sąd drugiej instancji uznał za prawidłową ocenę zabranego materiału dowodowego, dokonaną przez Sąd Okręgowy i poczynione na tej podstawie ustalenia. Sąd I instancji prawidłowo zgromadził w sprawie materiał dowodowy, dokonując jego wnikliwej i trafnej oceny, nie naruszając przy tym granic swobodnej oceny dowodów (art. 233 k.p.c.). Sąd Apelacyjny podziela zarówno ustalenia faktyczne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, jak i przedstawione tam rozważania prawne, traktując je jako własne, w związku z czym odstępuje od ponownego ich omawiania.

Apelacja ubezpieczonego kwestionująca tak naprawdę dokonaną przez Sąd I instancji ocenę materiału dowodowego w istocie ma charakter polemiczny, przedstawia i próbuje narzucać własną ocenę dowodów, subiektywną prezentację faktów, co nie uzasadnia podważenia oceny Sądu I instancji. Okoliczności podnoszone w apelacji nie stanowiły przekonujących dla Sądu II instancji argumentów, które prowadziłyby do konieczności zmiany bądź weryfikacji stanowiska Sądu Okręgowego.

Stosownie do § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r., pracownik który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach. Pojęcia, którymi posługuje się ten przepis: "wykonywał prace" oraz "ma wymagany okres zatrudnienia" nie są równoznaczne. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 27 listopada 2003 r., III UZP 10/03 (OSNP 2004/5/87) stwierdził, że do okresu pracy w szczególnych warunkach, o jakich mowa w § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia, wlicza się okresy zasiłku chorobowego w czasie trwania tego stosunku pracy, przypadające po dniu wejścia w życie ustawy z dnia 17 października 1991 r. o rewaloryzacji emerytur i rent, o zasadach ustalania emerytur i rent oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 104, poz. 450 z późn. zm.). W uzasadnieniu tej uchwały Sąd Najwyższy wyjaśnił, iż użyte w § 4 ust. 1 pojęcia: pracownik, stosunek pracy, czy zatrudnienie nie mogą być interpretowane na użytek prawa ubezpieczeń społecznych inaczej, niż interpretuje je akt prawny określający prawa i obowiązki pracowników i pracodawców, tj. Kodeks pracy. Pogląd ten wzmacnia treść art. 6 ust. 1 pkt 1 oraz art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 z późn. zm.). W art. 6 ust. 1 pkt 1 wyrażona została reguła, że obowiązkowym ubezpieczeniem: emerytalnemu i rentowym podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są: pracownikami, natomiast zgodnie z art. 8 ust. 1 za pracownika uważa się osobę pozostającą w stosunku pracy. Sformułowania te oznaczają odpowiednio pracownika i stosunek pracy według wskazań Kodeksu pracy.

Przepisy rozporządzenia wykonawczego z 7 lutego 1983r, które nadal zachowały swoją moc na warunkach określonych w art. 32 ust. 4 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych mają zastosowanie do wszystkich pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie z § 2 tego rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku, a okresy te stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Według dyspozycji art. 32. :

1. Ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2 i 3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 2 i 3.
2. Dla celów ustalenia uprawnień, o których mowa w ust. 1, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu

uciaźliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Wnioski wypływające z wykładni art. 32 (w związku z art. 184) ustawy o emeryturach i rentach oraz przepisów rozporządzenia z 7 lutego 1983 r. nie budzą wątpliwości, że prawo do wcześniejszej emerytury z uwagi na zatrudnienie wykonywane w warunkach szczególnych dotyczyć może jedynie pracowników, tj. osób świadczących pracę na podstawie umowy o pracę.

Emerytura w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w warunkach szczególnych, jest przywilejem pracownika, narażonego na szybsze zużywanie się organizmu w związku wykonywaniem prac o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciaźliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (art. 32 ust. 2 u.e.r.f.u.s.). Przepisy dotyczące przyznawania emerytury muszą być zatem interpretowane ściśle. Tym samym nie każda praca wykonywana w warunkach szkodliwych dla zdrowia jest pracą w warunkach szczególnych, uprawniającą do skorzystania z prawa do emerytury a tylko ta, która jest wymieniona w rozporządzeniu z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego dla pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43) – tak też wyraził się Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 23.06.2016 r. III AUa 222/16.

Prawo do emerytury w niższym wieku stanowi przywilej i jako takie jest odstępstwem od zasady powszechnego wieku emerytalnego.

Wcześniejsza emerytura jest dla powszechnego systemu świadczeń emerytalnych "instytucją" wyjątkową, określającą szczególne uprawnienia. Zawarcie przez ustawodawcę w zamkniętym katalogu wykazu pracowników zatrudnionych w szczególnym charakterze wyłącza możliwość jego rozszerzania w procesie stosowania prawa. Możliwość odstępstwa od zasady powszechnej - zwłaszcza ze względu na przesłankę szczególnego charakteru zatrudnienia - pozostaje atrybutem władzy ustawodawczej, a nie sądowniczej (wyrok SN 2007-02-22 I UK 258/06 M.P.Pr. 2007/6/316). W świetle art. 32 ust. 4 u.e.r.f.u.s., pracami w szczególnych warunkach nie są wszelkie prace wykonywane w narażeniu na kontakt z niekorzystnymi dla zdrowia pracownika czynnikami, lecz jedynie takie, które zostały rodzajowo wymienione w z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Cechą niezbędną do uznania danego zatrudnienia za wykonywane w szczególnych warunkach w rozumieniu ww. rozporządzenia, jest wykonywanie pracy stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku (§ 2 ust. 1).

Decydującym dla stwierdzenia uprawnień ubezpieczonego do przedmiotowego świadczenia było ustalenie, czy jako pracownik wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy czynności w warunkach szczególnych na stacji benzynowej nr (...) w L. M..

Przewidziana bowiem swoista ulga w postaci możliwości przejścia na emeryturę w wieku obniżonym w związku z pracą w szczególnych warunkach przysługuje tylko i wyłącznie pracownikom, tj. osobom definiowanym zgodnie z art. 2 Kodeksu pracy jako osoby zatrudnione na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania lub spółdzielczej umowy o pracę. Powyższe stanowisko jest ugruntowane w orzecznictwie - wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 lutego 2004 r. II UK 246/03 (OSNP 2004/20/358), wyrok SN z dnia 25 stycznia 2005 r. I UK 142/04 (OSNP 2005/17/272) czy wyrok z dnia 8 maja 2008 r. I UK 354/07 (OSNP 2009/17-18/237). W orzeczeniach tych Sąd Najwyższy wskazywał, że zarówno praca na podstawie umowy agencyjnej, pomimo że stanowiła ona tytuł do ubezpieczenia społecznego, tym samym były od niej odprowadzane składki, jak też praca w charakterze członka rolniczej spółdzielni produkcyjnej nie dają prawa do przejścia na emeryturę w wieku niższym, niż podstawowy wiek emerytalny z uwagi na zatrudnienie w szczególnych warunkach, o których mowa w art. 32 ustawy emerytalnej. W wyroku z dnia 8 maja 2008 r. wskazano przy tym, że prawo to nie przysługuje ubezpieczonym z tytułu zatrudnienia na innej podstawie, niż umowa o pracę (chodziło wtedy o umowę o pracę nakładczą), choćby osoby te wykonywały zatrudnienie w szczególnych warunkach. Zatem nawet praca w trudnych i obciążających dla zdrowia warunkach nie

daje prawa do emerytury w obniżonym wieku, jeżeli nie była wykonywana w ramach stosunku pracy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 11 czerwca 2013 r. III AUa 1393/12).

W konsekwencji, wobec rygoryzmu interpretacji przepisów ubezpieczeniowych, w szczególności gdy chodzi o prawo do wyjątkowego świadczenia jakim jest emerytura w wieku wcześniejszym, nie można uznać – w ślad za Sądem I instancji, że w okresie od 30.10.1985 r. do 28.02.1993 r. praca wykonywana przez odwołującego, była pracą w warunkach szczególnych. Na gruncie rozpoznawanej sprawy oznacza to, że wykonywanie czynności w ramach umowy agencyjnej nie jest zatrudnieniem w ramach stosunku pracy, stąd też okres takiej działalności, mimo że objęty ubezpieczeniem, nie jest wliczany do okresu pracy w szczególnych warunkach, od osiągnięcia którego uzależnione jest uprawnienie do wcześniejszej emerytury. Wykładnia przytoczonych przez Sąd I instancji przepisów była przedmiotem wielu orzeczeń Sądu Najwyższego i stanowisko sądów co do zakresu stosowania przepisów dotyczących wykonywania pracy w szczególnych warunkach i uprawnień z tego wynikających wyłącznie do pracowników jest utrwalone. Kwestią tą zajmował się też Trybunał Konstytucyjny, który uznał, że przejściowe utrzymanie ustawowych przywilejów nabywania prawa do wcześniejszej emerytury przez pracowników na podstawie art. 32 ustawy o emeryturach i rentach nie narusza konstytucyjnych zasad równości i sprawiedliwości społecznej w stosunku do ubezpieczonych z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w szczególnych warunkach (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 12 września 2000 r. -OTK 2000 nr 6 poz. 185).

Ponieważ dla ustalenia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym ubezpieczony musi spełniać łącznie wszystkie przesłanki wynikające z treści z art. 184 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, w tym sporną przesłankę osiągnięcia na dzień wejścia w życie ustawy, tj. 1 stycznia 1999 r. okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganego w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do tej emerytury, tj. co najmniej 15-letniego, wobec nie spełniania tej przesłanki brak jest podstaw prawnych do przyznania mu wnioskowanego świadczenia.

Z tych względów i na mocy art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny oddalił apelację jako pozbawioną podstaw.

SSA Grażyna Czyżak SSA Daria Stanek SSO del. Joanna Siupka-Mróż